

Arrest

nr. 68 301 van 11 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 5 augustus 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. NICOSIA en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Ingoesjetische origine. U woonde samen met uw echtgenote, A. G. (...) (O.V. 6.298.701), en uw vijf kinderen in het dorp Troitskaya in Ingoesjetië. Uw oudste dochters, K. T. (...) (O.V. 6.298.686) en T. T. (...) (O.V. 6.298.685), zijn meerderjarig. Op 5 augustus 2008 verliet u Ingoesjetië. Op 11 augustus 2008 vroeg u samen met uw gezin asiel in België. In het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde u het volgende:

U kende in Ingoesjetië problemen omwille van uw jongste broer, I. T. (...), die door de autoriteiten werd verdacht van terroristische activiteiten. Bovendien werd u zelf ook beschuldigd van deelname aan terroristische activiteiten. In 2002 werd uw broer gearresteerd en vervolgens vrijgekocht. Daarop dook hij onder. U zag hem nadien slechts twee keer gedurende een korte tijd terug. In 2004 werd u zelf

voor het eerst gearresteerd. In de periode van 2004 tot 2008 werd u geregeld gearresteerd en voor langere tijd vastgehouden. In 2007 werd er bovendien een bloedwraak tegen u uitgesproken door twee families die u en uw broer verdachten van de moord op hun familieleden. In juni 2008 werd u een laatste keer gearresteerd en meegenomen naar het kantoor van de FSB in Vladikavkaz. Na uw vrijlating kreeg u van een familielid de raad om te vertrekken uit Ingoesjetïë.

Uw eerste asielaanvraag werd geweigerd op 5 mei 2010. Deze beslissing werd onderschreven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een uitspraak van 28 februari 2011 (arrest nr. 57084). Op 21 maart 2011 diende u samen met uw vrouw en uw meerderjarige dochters een tweede asielaanvraag in. Bij uw tweede asielaanvraag verklaarde u het volgende:

U verklaarde dat u niet bent teruggekeerd naar de Russische Federatie. U bleef bij de verklaringen die u in het kader van uw eerste asielaanvraag aflegde. U beweerde verder dat er enkele nieuwe ontwikkelingen zijn geweest in Ingoesjetïë. Na uw vertrek kwam een ander gezin in uw huis wonen. Dit gezin kreeg een waarschuwing dat ze uw huis moesten verlaten. Daarop, in de nacht van 3 op 4 januari 2011, werd uw huis beschoten door de ordediensten, waarna het volledig afbrandde. Uw neef, A. (...), bracht u hiervan per telefoon op de hoogte. Uw neef stapte ook naar het parket om een compensatie te vragen, maar dit werd echter geweigerd. Enige tijd later zag uw neef dat er aanplakbiljetten met uw signalement uithingen aan stations en controleposten in Ingoesjetïë.

In het kader van uw tweede asielaanvraag legde u een attest van de OVD (politie) voor om te staven dat uw huis in brand werd gestoken en dat u tevens officieel wordt gezocht door de autoriteiten. Uw neef kon dit document bekomen bij het parket. U legde eveneens enkele foto's voor van een aanplakbiljet dat zou uithangen aan het treinstation van Nazran. Op dit aanplakbiljet staat uw foto afgebeeld en wordt vermeld dat u officieel gezocht zou worden. Uw neef stuurde u deze documenten per e-mail door in maart 2011.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er zich in Ingoesjetïë gaandeweg een rebellenbeweging ontplooid heeft en dat deze deelrepubliek heden kampt met verscheidene problemen op het vlak van veiligheid en mensenrechten. Hoewel het geweld niet altijd eenduidig aan de ene of de andere partij kan worden toegeschreven, zijn hiervoor doorgaans zowel rebellen als de daar aanwezige autoriteiten, veiligheidsdiensten of ordetroepen verantwoordelijk. De schendingen zijn divers van aard en hebben bovenal een gericht karakter. Zo plegen rebellen voornamelijk aanslagen op personen die in hun ogen medestanders van de autoriteiten zijn of op personen die zich niet in overeenstemming gedragen met radicale religieuze opvattingen. De autoriteiten worden, van hun kant, verantwoordelijk geacht voor verdwijningen, folteringen en wederrechtelijke executies van personen die door hen verdacht worden deel uit te maken van of samen te werken met de rebellerende gewapende groeperingen. Bovendien maken bepaalde personen van de situatie in Ingoesjetïë gebruik om voor eigen rekening criminele daden te stellen en toe te dekken, en ontstaan er heel wat bloedvetes die veroorzaakt worden door het uiteenlopende geweld in de republiek. In deze complexe context dringt zich dan ook vooreerst een individuele beoordeling op van de vraag naar bescherming in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat uw eerste asielaanvraag op 5 mei 2010 werd geweigerd.

Het Commissariaat-generaal kon immers meerdere tegenstrijdigheden en inconsistenties tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw gezinsleden vaststellen mbt uw laatste arrestaties en over de periode dat u onderdook. Tevens legden u, uw vrouw en uw dochters zeer vage verklaringen af over enkele cruciale elementen in uw asielrelaas. Daarenboven bleken uw verklaringen over uw reisweg en de door uw gezin gebruikte reisdocumenten niet geloofwaardig.

Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal in het kader van uw tweede asielaanvraag bleef u bij uw vorige verklaringen. U zei dat u nog steeds wordt gezocht door de autoriteiten. U zou ook nog steeds het risico lopen omwille van een bloedwraak vermoord te worden. U stelde bovendien dat recent een aantal dingen zijn gebeurd die aantonen dat u momenteel nog steeds wordt vervolgd in Ingoesjetïë. U stelt dat uw huis in de nacht van 3 op 4 januari 2011 werd beschoten door de ordediensten, waarna het afbrandde. Verder vertelde u dat er in Ingoesjetïë aanplakbiljetten hangen met uw signalement. U legde een brief van de OVD (politie) en enkele foto's van een aanplakbiljet voor om deze verklaringen te ondersteunen.

Het Commissariaat-generaal oordeelt, na een bijkomend onderzoek van de asielmotieven die u in 2008 aanhaalde en rekening houdend met de nieuwe elementen die u in het kader van uw tweede asielaanvraag voorlegde, dat uw vrees voor vervolging niet geloofwaardig is.

Ten eerste konden er tijdens het gehoor in het kader van uw tweede asielaanvraag enkele bijkomende vaststellingen worden gedaan die de geloofwaardigheid van uw relaas nog verder ondermijnen.

Zo konden er voor wat betreft uw laatste arrestatie door de ordediensten in 2008 enkele manifeste tegenstrijdigheden worden opgemerkt tussen uw opeenvolgende verklaringen. Bij uw

eerste asielaanvraag verklaarde u dat u voor het laatst werd gearresteerd in juli 2008. U zou zijn meegenomen naar het kantoor van de FSB in Vladikavkaz, waar u ongeveer 10 dagen werd vastgehouden. Bij uw vrijlating werd u door medewerkers van de FSB naar een bushalte gebracht, waarna u op eigen kracht naar huis ging. U bleef nog 2 weken thuis en vluchtte vervolgens begin augustus 2008 uit Ingoesjetië (CGVS I, p. 13, 15-16). Bij uw tweede asielaanvraag gaf u echter een volledig andere versie van dit verhaal. U situeerde uw laatste arrestatie 'ongeveer in de zomer' van 2008, maar u kon niet zeggen in welke maand. U vertelde dat u toen werd meegenomen naar de FSB in Vladikavkaz, waar u ongeveer 3 weken werd vastgehouden. Bij uw vrijlating brachten medewerkers van de FSB u met een auto tot vlak bij uw huis. U werd uit de auto gezet en ging vervolgens te voet naar huis. U situeerde uw vrijlating omstreeks mei 2008. U zei dat u vervolgens nog een tweetal maanden thuis bleef alvorens u met uw gezin uit Ingoesjetië vluchtte (CGVS II, p. 14-16). Deze versies zijn natuurlijk flagrant tegenstrijdig. Toen u met deze herhaaldelijke tegenstrijdigheden werd geconfronteerd, antwoordde u dat u zich deze feiten niet goed meer kon herinneren (CGVS II, p. 16-17). Dit is niet geloofwaardig. Deze tegenstrijdigheden hebben immers betrekking op uw laatste arrestatie in 2008, die de directe aanleiding zou zijn geweest voor uw vlucht. Deze tegenstrijdigheden gaan ook niet over details, maar betreffen cruciale gebeurtenissen tijdens de laatste maanden van uw verblijf in Ingoesjetië.

Vervolgens bleken uw verklaringen ook tegenstrijdig voor wat betreft het andere asielmotief dat u aanhaalde, namelijk de bloedwraak. Bij uw eerste asielaanvraag vertelde u dat er in 2007 een openlijke bloedwraak tegen u was uitgesproken door twee verschillende families, namelijk de families Ko. (...) en Khas. (...) (CGVS I, p. 18). Bij uw tweede asielaanvraag bleek u ook op dit punt een andere versie van uw verhaal te brengen: u noemde één familie die de bloedwraak uitsprak als de Ko. (...) en de andere familie als de Kham. (...). Toen u geconfronteerd werd met deze tegenstrijdigheid, kon u hier geen coherente of geloofwaardige verklaring voor bieden (CGVS II, p. 17). De herhaaldelijke en ernstige tegenstrijdigheden, die betrekking hebben op de twee asielmotieven die u aanhaalt, namelijk de vervolging door de overheid en de vrees voor bloedwraak, vormen een verdere bevestiging van het oordeel van het Commissariaat-generaal dat uw asielrelaas bedrieglijk is.

Ten tweede kan het Commissariaat-generaal ook geen geloof hechten aan de nieuwe elementen die u in het kader van uw tweede asielaanvraag aanhaalde.

U verklaarde dat uw huis in Ingoesjetië in de nacht van 3 op 4 januari 2011 werd beschoten door de ordediensten, waarna het volledig afbrandde. U vernam deze gebeurtenissen enkele weken later, toen u telefoneerde met uw neef, A-K. (...). Het Commissariaat-generaal meent echter dat uw verklaringen over dit incident niet geloofwaardig bleken. Hoewel u vertelde dat er op het moment van de beschieting niemand in uw huis was, omdat de familie die er hun intrek had genomen op voorhand gewaarschuwd was om het huis te verlaten, bleek u hier verder niets over te kunnen vertellen. Zo lijkt het al zeer opmerkelijk dat u de naam van het gezin dat in uw huis woonde niet bleek te kennen, terwijl u nochtans beweerd had dat zij familieleden waren (CGVS II, p. 5-7). Vervolgens bleek u niet te weten wie dit gezin had gewaarschuwd dat zij uw huis moesten verlaten. U wist ook niet wanneer zij hierover waren gewaarschuwd, noch op welke manier (CGVS II, p. 6-8). Ook voor wat betreft de eigenlijke beschieting en de daaropvolgende brand in de nacht van 3 op 4 januari 2011 bleek uw kennis schromelijk ontoereikend. Hoewel u beweerde dat uw neef A. (...), die vlakbij uw huis woonde, u over dit incident had verteld, bleek u niet te weten of uw neef deze gebeurtenis met zijn eigen ogen had gezien of niet. U kon ook niet met zekerheid zeggen of er al dan niet getuigen waren geweest van het hele incident, zoals buren of omwonenden. Verder bleek u niet te weten of uw neef eventueel gesproken had met buren of omwonenden om meer informatie te verzamelen. U wist evenmin of dit incident al dan niet in de media was verschenen (CGVS II, p. 10). Als verklaring voor deze onwetendheden, zei u telkens dat u deze informatie enkel via de telefoon gehoord had en dat u hierover niet verder had doorgevraagd (CGVS II, passim). De vaststelling dat u, ondanks het feit dat u in contact staat met uw neef Ingoesjetië, dermate weinig afweet over de omstandigheden rond de beschieting en de brand van uw huis, getuigt van een verregaande desinteresse die niet in overeenstemming is met uw bewering als zou u een gegronde vrees voor vervolging kennen in Ingoesjetië. Van iemand die zijn land moet ontvluchten omwille van bepaalde problemen, kan immers verwacht worden dat hij een minimum aan interesse betoont in de verdere afloop van deze problemen. Dit geldt temeer omdat u zich op deze problemen beroept om de actualiteit van uw vrees aan te tonen en om een tweede maal asiel te vragen in België. Deze opeenvolgende vaststellingen over uw gebrek aan elementaire kennis en interesse doen nog verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Vervolgens, voor wat betreft uw bewering dat uw signalement door de autoriteiten werd verspreid in Ingoesjetië, merkt het Commissariaat-generaal op dat u ook op dit punt ongeloofwaardige verklaringen aflegde. U zei dat u in maart 2011 vernam dat uw signalement werd verspreid in stations en aan controleposten, met de vermelding dat u officieel werd gezocht. In dit opzicht lijkt het hoogst merkwaardig dat u – hoewel u nog geregeld contact hebt met kennissen in Ingoesjetië – niet

bleek te weten of deze aanplakbiljetten momenteel nog steeds uithangen op publieke plaatsen (CGVS II, p. 11). Dit wijst opnieuw op een gebrek aan interesse die niet compatibel lijkt met uw bewering dat u effectief zou worden vervolgd in de Russische Federatie.

De documenten die u voorlegde ter ondersteuning van deze nieuwe feiten, kunnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen ook niet herstellen.

U legde vier foto's voor om te bewijzen dat u officieel zou worden gezocht in Ingoesjetië. Deze foto's zouden aantonen hoe een aanplakbiljet met uw signalement uithangt aan het station van Nazran. Het Commissariaat-generaal kan echter bezwaarlijk bewijswaarde toekennen aan deze foto's. Op basis van deze foto's is het immers onmogelijk om te verifiëren of deze aanplakbiljetten al dan niet authentiek zijn. In dit verband kan nog worden opgemerkt dat u niet kon vertellen wanneer deze foto's precies werden gemaakt, noch wie deze foto's precies maakte (CGVS II, p. 11). Dit lijkt zeer merkwaardig gezien het grote belang van deze stukken als bewijs van uw bewering dat u effectief zou opgespoord worden. De drie foto's die volgens uw verklaringen de ruïnes van uw huis tonen, kunnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen evenmin herstellen. Het is immers onmogelijk om vast te stellen of deze foto's effectief uw huis afbeelden. Er valt evenmin af te leiden op welke manier het gebouw dat op deze foto's afgebeeld staat werd vernield. Deze foto's kunnen dus niet aantonen dat uw eigen huis als gevolg van een beschieting door de ordediensten werd verwoest.

U legde (een kopie van) een brief van de OVD (politie) aan het parket voor. Deze brief vermeldt dat uw huis in de nacht van 3 op 4 januari 2011 zou zijn beschoten, met als gevolg dat het huis volledig zou zijn verwoest. Dit document vermeldt ook dat u federaal zou worden opgespoord. Uw neef zou dit document bij het parket hebben bekomen. Er moet worden opgemerkt dat dit document slechts een kopie is, wat maakt dat de echtheid van dit stuk en de hierin vervatte gegevens niet kunnen worden gecontroleerd. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt bovendien dat documenten in de Russische Federatie gemakkelijk kunnen worden gekocht (cf. Antwoorddocument 'TCH2008-140-w'). In combinatie met de eerdere vaststellingen, namelijk dat uw verklaringen over het incident waarbij uw huis zou zijn verwoest niet geloofwaardig blijken en dat u ook ongeloofwaardige verklaringen aflegde over het feit dat u officieel gezocht zou worden, kan dit document de geloofwaardigheid van uw verklaringen in geen geval herstellen.

U liet het Commissariaat-generaal, na het gehoor, per brief weten dat u in Ingoesjetië nog bijkomende gerechtelijke documenten zou kunnen bekomen. Uw neef, die deze documenten zou kunnen bemachtigen, zou momenteel echter gehospitaliseerd zijn, waardoor u deze stukken nog niet zou kunnen voorleggen (cf. brief advocaat toegevoegd aan administratief dossier). U legde een attest van hospitalisatie voor om aan te tonen dat uw neef effectief in het ziekenhuis zou liggen. Het Commissariaat-generaal meent echter dat u reeds ruimschoots de tijd hebt gehad om bewijsstukken voor te leggen in het kader van uw tweede asielaanvraag. U maakt ook niet duidelijk waarom u deze bijkomende gerechtelijke documenten niet eerder zou hebben kunnen voorleggen. Zo blijkt dat u al eerder een document hebt voorgelegd dat u – volgens uw verklaringen – bij het gerecht zou hebben bekomen. Daarenboven maakt u niet aannemelijk waarom deze bijkomende documenten niet door iemand anders dan uw neef zouden kunnen worden bekomen. Gelet op de vaststellingen die bij uw eerste asielaanvraag werden gedaan, gelet op de bijkomende tegenstrijdigheden die bij uw tweede asielaanvraag konden worden vastgesteld, gelet op het feit dat de nieuwe elementen die u bij uw tweede asielaanvraag indiende ongeloofwaardig werden bevonden en gelet op de wetenschap dat documenten in de Russische Federatie gemakkelijk kunnen worden gekocht, meent het Commissariaat-generaal over voldoende elementen te beschikken om uw asielaanvraag te kunnen beoordelen.

Tenslotte legde u een medisch attest voor dat vermeldt dat u ten aanzien van Dr Luc Grouwels symptomen beschreef die compatibel kunnen zijn met PTSD-klachten. Dit attest vermeldt ook dat u tegenover de arts verklaarde dat u concentratieproblemen zou hebben. Dr Grouwels geeft in dit attest aan dat deze concentratieproblemen zowel door PTSD als door de door u gebruikte medicatie kunnen veroorzaakt worden en dat u uw klachten (waaronder concentratieproblemen) vooral linkt aan traumatische ervaringen in uw thuisland. Er dient echter opgemerkt te worden dat zowel het CGVS als de RVV uw vervolgingsrelaas als ongeloofwaardig beoordeelden. Alhoewel er begrip kan opgebracht worden voor uw medische toestand moet dan ook worden geoordeeld dat de loutere vaststelling dat u psychologische problemen zou kennen, nooit een bewijs kan zijn dat deze problemen te wijten zouden zijn aan de gebeurtenissen zoals die door u werden beschreven.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat de door het CGVS vastgestelde tegenstrijdigheden en omissies geen details betreffen maar wel raken aan de kern van uw asielrelaas. Er mag dan ook verwacht worden dat u, ondanks uw aangehaalde concentratieproblemen, de kern van uw vervolgingsrelaas wars van tegenstrijdigheden en omissies naar voor kan brengen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de gewapende strijd tussen rebellen

en autoriteiten in Ingoesjetië, afgezien van sporadische grootschalige acties door de rebellen, bovenal wordt gekenmerkt door kleinschalige, doelgerichte aanvallen of gewelddadige incidenten door toedoen van de rebellen, alsook door de uitgebreide zoekacties en gerichte arrestaties waarmee de autoriteiten van antwoord dienen. De meeste acties zijn zoals gezegd gericht op welbepaalde doelwitten en ingegeven door specifieke motieven, en dienen daardoor vooreerst in het licht van de Vluchtelingenconventie of in het kader van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet beoordeeld te worden. Daarnaast kan uit de informatie die voorhanden is, worden afgeleid dat de algemene veiligheidssituatie in Ingoesjetië niet van die aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. Ondanks een toename van het aantal incidenten, valt immers slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers door willekeurig geweld doordat de meeste acties gericht zijn of doordat het aantal grootschalige acties waarbij burgerslachtoffers vallen, gelimiteerd is. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Ingoesjetië actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Ingoesjetië aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan gehecht worden aan de feiten waarop u zich beroept om de vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat er in hoofde van uw echtgenote, A. G. (...) (O.V. 6.298.701), en uw meerderjarige dochters, K. T. (...) (O.V. 6.298.686) en T. T. (...) (O.V. 6.298.685), eveneens een beslissing tot weigering van het toekennen van de vluchtelingenstatus en de status van subsidiaire bescherming werd genomen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Aangaande de weigering van de hoedanigheid van vluchteling beroept verzoekende partij zich in een eerste middel op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951 en van de artikelen 48/3 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Tevens roept zij de schending in van "*de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel*". In een tweede middel beroept zij zich wederom op "*het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel*", gevolgd door de schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij verwijst eveneens naar het redelijkheidsbeginsel.

Wat betreft de weigering van het subsidiair beschermingsstatuut beroept verzoekende partij zich in een derde middel nogmaals op de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht en ten slotte van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

De Raad is van oordeel dat deze middelen ingevolge samenhang gezamenlijk onderzocht dienen te worden.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen zodat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen enkel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-

generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Verzoekende partij drukt haar verontwaardiging uit betreffende het als manifest beschouwen van de inconsistenties rond haar laatste arrestatie in 2008.

Vooreerst dient erop te worden gewezen dat waar verzoekende partij aanvankelijk haar laatste arrestatie in juli 2008 situeerde en nadien voorhield dat dit ergens in de zomer van 2008 plaatsvond, men bezwaarlijk van een flagrante tegenstrijdigheid kan spreken. Ook dient te worden aangestipt dat verzoekende partij aan concentratiestoornissen lijdt en haar verklaringen daardoor niet altijd even coherent zijn, hetgeen door het medisch attest wordt aangetoond. De vaststelling dat zij tijdens haar tweede asielaanvraag stelde in de zomer van 2008 voor het laatst te zijn opgepakt, maar tevens beweerde reeds in mei 2008 te zijn vrijgelaten, toont duidelijk aan dat zij *“in een psychologische toestand verkeert waarbij deze niet al zijn concentratie capaciteiten heeft”*.

Daarnaast betoogt verzoekende partij dat het feit dat zij aanvankelijk sprak over een arrestatie van 10 dagen en vervolgens over een aanhouding van ongeveer 3 weken juist illustreert dat zij geen bedrieglijk verhaal heeft opgedist dat zij uit het hoofd heeft geleerd om telkens in exact dezelfde bewoordingen de gebeurtenissen te kunnen weergeven.

Evenmin schuilt er een inconsistentie tussen haar initiële verklaring dat zij aan de bushalte zou zijn afgezet, waarna zij op eigen krachten haar huis bereikte, en haar verklaring in het kader van haar tweede asielaanvraag dat zij tot vlakbij haar woonst werd gebracht, waarna zij te voet verder ging. In beide gevallen werd zij immers door medewerkers van de FSB naar de omgeving van haar huis gebracht, waarna zij te voet haar woonst bereikte.

Verzoekende partij wenst er voorts aan te herinneren dat drie jaar na de feiten en twee jaar na de ondervraging in het kader van haar eerste asielaanvraag niet kan worden verwacht dat zij precies dezelfde details vertelt. Dit zou immers enkel mogelijk zijn indien zij de feiten uit haar hoofd had geleerd om deze in opeenvolgende interviews klakkeloos te kunnen reproduceren. Het feit dat zij haar verhaal op een andere manier aanbrengt – zonder dat dit als tegenstrijdig kan worden gekwalificeerd – getuigt juist van het feit dat haar relaas op werkelijkheid berust en dat zij met al haar goede wil tracht samen te werken.

Ten slotte wijst verzoekende partij erop dat zij onderhevig is aan stress: *“dat dit stressgevoel nog groter is wanneer hij ondervraagd wordt en dat deze psychologische toestand zijn concentratie des te moeilijker maken”*.

2.2.3.2. De Raad wijst er vooreerst op dat de commissaris-generaal rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere asielaanvragen (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een meervoudige asielaanvraag, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere asielaanvragen bekend waren. Verwerende partij kon aldus terecht overgaan tot een vergelijking van de verklaringen afgelegd in beide asielaanvragen betreffende de omstandigheden die verzoekende partij ertoe noopten haar land van herkomst te verlaten, meer in het bijzonder de door haar opgeworpen problemen met de FSB en de bloedwraak.

In een poging de motivering betreffende de ongerijmdheden over haar laatste arrestatie te weerleggen, constateert de Raad dat verzoekende partij haar toevlucht neemt tot twee incompatibele vormen van verweer. Enerzijds meent zij – overigens zonder al te veel toelichting ter zake – dat het feit dat zij deze arrestatie oorspronkelijk in juli 2008 situeerde, wel degelijk te rijmen valt met de nadien afgelegde verklaring als zou zij reeds in mei 2008 zijn vrijgelaten. Anderzijds erkent zij dat deze verklaringen inderdaad niet met elkaar stroken en wijt zij deze incongruenties aan de concentratiestoornissen waarmee zij worstelt. Verzoekende partij lijkt aldus zelf niet goed te weten of haar latere verklaring aansluit bij hetgeen zij aanvankelijk voorhield, dan wel een foutieve weerspiegeling van de feiten uitmaakt ten gevolge van haar concentratiestoornissen. Hoe dan ook is de Raad van oordeel dat een dermate verschillend tijdsbestek niet in redelijkheid kan worden gerechtvaardigd. Dit geldt des te meer nu verzoekende partij tijdens haar eerste asielaanvraag te kennen gaf dat zij na haar laatste arrestatie was gevlucht *“omdat de laatste keer de bedreiging niet enkel tegenover mij was, maar ook mijn gezin. Het is daarom dat ik vertrok.”* (administratief dossier, eerste asielaanvraag, stuk 12, CGVS verhoor 26/03/2009, p. 14). In het verzoekschrift wordt dit nader genuanceerd: *“Deze laatste bedreiging naar zijn familie toe, doet bij de heer T. (...) de druppel overlopen. Hij is angstig en besluit met zijn gezin te vluchten om zijn én hun leven te beschermen (...).”* Het ontstaan van een intense vrees voor haar familieleden strookt geenszins met de vaststelling dat verzoekende partij zich niet eens de maand kon herinneren waarin zij zodanig zou zijn verontrust dat zij zich genoodzaakt zag om haar familie naar het buitenland te loodsen teneinde in leven te blijven. Verwerende partij verwachtte in geen geval een exacte tijdsaanduiding van de laatste arrestatie van verzoekende partij, maar concludeerde terecht dat het niet eens kunnen situeren van een dermate ruim tijdsinterval als de maand waarin deze plaatsvond wel degelijk de geloofwaardigheid van de vrijheidsberovingen ondermijnt.

Daarenboven blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoekende partij initieel verklaarde de laatste keer 10 dagen te hebben vastgezet, om nadien te stellen dat deze periode ongeveer 3 weken – ruim een verdubbeling van de eerder door haar aangegeven duur – besloeg. Verzoekende partij vestigt dan wel de aandacht op het feit dat zij met concentratiestoornissen zou kampen, maar komt ter staving van deze bewering niet verder dan te verwijzen naar het medisch attest opgesteld door Dr. L. Grouwels van 29 juni 2011 waarin louter wordt gerefereerd aan hetgeen zij zelf had meegedeeld, zijnde *“patiënt vermeldt ook concentratieproblemen”*. Zij brengt evenwel geen medisch attest bij waaruit zou blijken dat haar cognitief geheugen effectief is aangetast, waardoor zij niet in staat zou zijn om een coherent en consistent relaas naar voren te brengen.

Waar verzoekende partij voorts meent dat het anders aanbrengen van haar relaas juist illustreert dat zij niet blindelings een verhaaltje vanbuiten heeft geleerd, dient erop te worden gewezen dat deze opmerkelijke verschillen betreffende het tijdstip en de duur van haar laatste aanhouding bezwaarlijk een positieve indicatie kunnen uitmaken voor de geloofwaardigheid ervan. De Raad kan er immers redelijkerwijs van uitgaan dat een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Van belangrijke feiten in het leven van een persoon die beweert ze te hebben meegemaakt – meer in het bijzonder de laatste arrestatie door de FSB, tijdens dewelke niet alleen verzoekende partij, maar ook haar familie werd bedreigd – neemt de Raad aan dat ze dermate in het geheugen van de betrokkene zijn gegrift dat deze bij machte moet zijn om, zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode, deze op een volledige, geloofwaardige en eenduidige manier weer te geven. Waar verzoekende partij nog opmerkt dat een gehoor de nodige stress met zich meebrengt, erkent de Raad inderdaad dat dit een zeker mate van stress impliceert, maar dient erop te worden gewezen dat dit verzoekende partij geenszins ontslaat van de plicht om haar relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten.

Het verweer als zou verzoekende partij hoe dan ook na haar laatste vrijlating door medewerkers van de FSB in de buurt van haar huis zijn afgezet waarna zij het laatste stuk te voet aflegde, kan evenmin overtuigen. Immers, er bestaat wel degelijk een frappant verschil tussen haar initiële verklaring dat zij aan een bushokje zou zijn afgezet en hetgeen zij in onderhavige asielaanvraag voorhield, namelijk dat zij met een auto van de FSB tot op een boogscheut van haar woonst zou zijn gebracht. Vermits verzoekende partij zich in haar verzoekschrift geen enkele moeite getroost om deze tegenstrijdigheid inhoudelijk te weerleggen, maar zich beperkt tot het simpelweg gelijkstellen van deze nochtans erg uiteenlopende verklaringen, blijft desbetreffende motivering onverminderd overeind.

2.2.4.1. In verband met het ongeloofwaardig bevinden van de bloedwraak wenst verzoekende partij te onderstrepen dat dit een zeer verspreid en ernstig fenomeen betreft, waarvan ook verwerende partij in haar bestreden beslissing het bestaan erkende. Uit het administratief dossier blijkt dat bloedwraak een nijpend sociaal probleem is geworden in de republiek Ingoesjetie, waarvoor verzoekende partij zich tot geen enkel overheidsapparaat kan wenden teneinde bescherming te verkrijgen.

Specifiek in verband met de families die de bloedwraak in het leven riepen, betoogt verzoekende partij dat zij met de familie Ko. de grootste moeilijkheden ervoer. Daarnaast zijn er echter nog verscheidene andere families, onder meer de familie Khas. en Kham., die een bloedwraak tegen haar uitspraken. Het is dan ook begrijpelijk dat tijdens het tweede interview andere namen werden genoemd dan deze die zij tijdens het eerste interview had meegedeeld.

2.2.4.2. De Raad stelt evenwel vast dat voormeld betoog compleet indruist tegen de oorspronkelijke verklaringen van verzoekende partij. Immers, in het kader van haar eerste asielaanvraag hield zij het volgende voor: *“Ko. (...), Khas. (...). Dit zijn de families die openlijk die wraak hebben uitgesproken. De rest heb ik kunnen overtuigen dat ik het niet heb gedaan. Met deze 2 kon ik niet tot een compromis komen.”* (administratief dossier, eerste asielaanvraag, stuk 12, CGVS verhoor 26/03/2009, p. 18). Tijdens haar tweede asielaanvraag beweerde zij eveneens slechts met twee families problemen te hebben, maar preciseerde zij dat dit de families Ko. en Kham. betrof, waarna zij te kennen gaf: *“Op dit moment enkel met die twee families.”* (administratief dossier, tweede asielaanvraag, stuk 4, CGVS verhoor 27/06/2011, p. 17). Zij nuanceerde weliswaar dat er ook nog andere families waren, maar hield vol dat *“de voornaamste problemen met die twee families te maken hebben”* (administratief dossier, tweede asielaanvraag, stuk 4, CGVS verhoor 27/06/2011, p. 17). De vaststelling dat verzoekende partij aanvankelijk haar problemen ten gevolge van de bloedwraak specifiek verbond aan de families Ko. en Khas. en verklaarde dat zij de andere families van haar onschuld had kunnen overtuigen, nadien beweerde dat haar voornaamste problemen de families Ko. en Kham. betroffen om het ten slotte in haar verzoekschrift over een andere boeg te gooien en te pretenderen dat zij talloze families vreest, ondergraaft op volstrekte wijze de geloofwaardigheid van het gebukt gaan onder een bloedwraak.

2.2.5.1. Verzoekende partij is voorts de mening toegedaan dat haar houding ten aanzien van de nieuwe elementen in een specifieke context dient te worden geplaatst, waarmee verwerende partij klaarblijkelijk geen rekening hield. Betreffende haar zogenaamde desinteresse voor de omstandigheden rond de beschieting en de brand van haar huis wenst zij erop te wijzen dat zij zo weinig mogelijk sporen wilde achterlaten uit vrees te worden getraceerd. Veiligheidshalve beperkte zij zich dan ook tot enkele losse contacten met haar neef A. Wanneer men zich in de situatie bevindt van verzoekende partij – in de wetenschap verkerend nooit te kunnen terugkeren naar het land van herkomst – worden bovendien veel zaken gerelativeerd. Ze tracht dan ook zo weinig mogelijk te weten over wat er in Ingoesjetië precies gaande is. Het feit dat zij slechts in geringe mate op de hoogte is van de gebeurtenissen aldaar, geeft juist aan dat zij *“in geen geval een gans verhaal heeft opgezet, om als vluchteling te worden herkend zonder dat hier niets van waar zou zijn”*.

Daarnaast werpt verzoekende partij op dat het evenmin in haar cultuur of opvoeding past om talloze vragen te stellen. Indien zij op voorhand had geweten dat dit belangrijk zou zijn, had zij haar asielrelaas tot in de details voorbereid. Verzoekende partij voegt er evenwel meteen aan toe dat dit niet het oogmerk kan zijn van de interviews en benadrukt eerlijk en spontaan te zijn geweest, steunend op haar geheugen. De vragen die haar gesteld werden, waren niet altijd evident te beantwoorden in die zin dat men er in een welbepaalde context niet bij stilstaat om specifieke vragen te stellen, bijvoorbeeld of de brandweer is gekomen om te blussen, wie er wie heeft verwittigd en hoe en wanneer dit precies geschiedde. Voor verzoekende partij was het van primordiaal belang om te weten of iemand werd gedood en eens gerust gesteld, kwam het niet in haar op om verdere vragen te stellen. Overigens wordt er in Ingoesjetië niet openlijk over angst gesproken. Niemand zal er op de voorgrond treden om zich voor te stellen als degene die de inwoners van het huis heeft verwittigd of als een getuige van het voorval. Verzoekende partij vestigt in dit opzicht de aandacht op informatie uit het administratief dossier, die bevestigt dat het vaak moeilijk is om feiten te achterhalen over een voorval in Ingoesjetië indien de daders er belang bij hebben om verwarring te zaaien.

2.2.5.2. Vooreerst dient te worden aangestipt dat van een asielzoeker redelijkerwijs wordt verwacht dat hij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om te informeren hoe zijn persoonlijke problemen evolueren teneinde een inschatting te kunnen maken van zijn actuele vrees voor vervolging in zijn land van herkomst. Het nalaten zich op een gedegen wijze te informeren over het verder verloop van de situatie wijst wel degelijk op een grove desinteresse en doet op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van het opgeworpen asielrelaas.

Verzoekende partij betoogt weliswaar bang te zijn om te worden getraceerd door contact op te nemen met het thuisfront, maar gaat hiermee voorbij aan haar eigen verklaring dat zij wel degelijk telefonisch contact onderhoudt met haar neef A. Zo gaf zij onder meer toestemming om anderen in haar huis te laten wonen en drong zij er tevens op aan om foto's te nemen van de aanplakbiljetten met haar afbeelding op. De Raad ziet dan ook niet in waarom verzoekende partij niet verder had kunnen ingaan op de explosie van haar woonst, die dermate cruciaal is dat zij er haar tweede asielaanvraag

grotendeels op steunt. Door te stellen *"Had ik geweten dat het voor jullie interessant was, dan had ik meer uitleg gevraagd aan A. (...)"* (administratief dossier, tweede asielaanvraag, stuk 4, CGVS verhoor 27/06/2011, p. 7) en ook in haar verzoekschrift te benadrukken dat zij naar details zou hebben geïnformeerd indien zij had geweten dat dit relevant was, ontkracht verzoekende partij haar eigen betoog als zou het stellen van vragen een onverantwoord risico met zich meedragen.

Een verwijzing naar haar opvoeding en cultuur vormt evenmin een aanvaardbaar excuus daar deze aspecten niet opwegen tegen een inschatting van de ernst van de situatie die als levensbedreigend wordt ervaren.

De vaststelling uit het administratief dossier dat het in Ingoesjetië doorgaans moeilijk is te achterhalen wie verantwoordelijk is voor een bepaald incident, doet voorts geen afbreuk aan het feit dat verzoekende partij evenmin een poging ondernam om bij A., haar naar eigen zeggen uiterst behulpzame en betrouwbare neef, verdere informatie los te weken over de explosie van haar woonst. Tijdens het interview bediende zij zich integendeel meermaals van antwoorden die geen twijfel lieten bestaan over haar gebrek aan interesse hieromtrent: *"Dat interesseerde me niet", "Ik heb daarover nooit een vraag gesteld. Ik heb mij niet geïnteresseerd.", "Ik weet het niet. Ik heb de vraag niet gesteld",* (administratief dossier, tweede asielaanvraag, stuk 4, CGVS verhoor 27/06/2011, p. 7-8). Meer nog, haar belangstelling voor de vernieling van haar huis was dusdanig miniem dat zij het niet eens nuttig achtte om te vragen of A. er zélf getuige van was geweest: *"A. (...) woonde in de buurt. Heeft hij de brand zien gebeuren? - Misschien. Maar ik heb niet gevraagd of hij dat gezien had of niet."* (administratief dossier, tweede asielaanvraag, stuk 4, CGVS verhoor 27/06/2011, p. 10). Het verweer dat men in Ingoesjetië slechts moeizaam gegevens bijeen kan sprokkelen indien de betrokken partijen er belang bij hebben om verwarring te zaaien, kan dan ook niet overtuigen, gelet op het feit dat A. het incident mogelijk in eigen persoon heeft aanschouwd en verzoekende partij volstrekt naliet om ook maar enige relevante vraag ter zake te stellen.

Ten slotte dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij geen enkele poging onderneemt om de motivering te weerleggen betreffende haar onwetendheid over de familie die op dat moment in haar huis woonde, zodat deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

2.2.6.1. Verzoekende partij betwist verder de motivering dat haar signalement door de autoriteiten niet geloofwaardig is vermits zij niet wist of deze aanplakbiljetten nog steeds uithangen op publieke plaatsen. Echter, gelet op het zeer beperkte contact dat verzoekende partij onderhoudt met haar neef A. – die bijkomend nog eens werd gehospitaliseerd – lijkt het niet onlogisch dat verzoekende partij daarover in het ongewisse verkeert.

Waar verzoekende partij werd aangewreven dat de bijgebrachte foto's geen voldoende bewijsmateriaal vormen nu onmogelijk kan worden geverifieerd of de aanplakbiljetten al dan niet authentiek zijn, vraagt verzoekende partij zich af hoe zij dit dan wel zou kunnen aantonen nu per slot van rekening alles in vraag kan worden gesteld. Op de foto's is het duidelijk zichtbaar dat de desbetreffende foto van verzoekende partij uithangt in een gesloten kastje, waar alleen bepaalde personen van de overheid toegang tot hebben. Het is derhalve onmogelijk dat haar foto in dat kastje werd geplaatst zonder dat zij officieel gezocht zou worden in Ingoesjetië.

Vervolgens verwijst verzoekende partij naar een document uitgaande van de politie, waarin de door haar aangehaalde feiten worden bevestigd. Dit stavingsstuk illustreert derhalve dat haar signalement authentiek is en eveneens de foto's betreffende de ruïnes van een huis werkelijk haar woonst afbeelden. Vermits de originele brief aan het parket was gericht en het parket deze niet zomaar kon overmaken aan A., kon men slechts een kopie laten overmaken. Na het interview begreep verzoekende partij dat zij best een origineel document kon bemachtigen, waarna zij A. vroeg om deze brief te laten legaliseren. Aangezien A. werd gehospitaliseerd, is zij tot op heden nog niet in het bezit van dit document. Hierbij dient te worden gepreciseerd dat enkel A. desbetreffend stuk kan aanvragen en wel omwille van verschillende redenen. Vooreerst is A. de enige persoon die de situatie van verzoekende partij nauwkeurig kan inschatten. Ook is hij de contactpersoon geweest bij de rechtbank, die een aanvraag heeft ingediend voor een schadevergoeding voor het verwoeste huis. Daarenboven is hij de enige persoon in wie verzoekende partij vertrouwen heeft. Gelet op zijn gevorderde leeftijd is hij geen doelwit voor de overheidsdiensten, maar dwingt hij integendeel respect af. A. doet al het mogelijke om te vermijden dat andere mensen in gevaar komen omwille van het feit dat hij met hen contacten zou hebben, wat niet het geval is voor de familie van verzoekende partij.

Ten slotte drukt verzoekende partij haar verontwaardiging uit over de motivering dat aan officiële documenten geen draagkracht kan worden toegekend aangezien deze gemakkelijk kunnen worden gekocht in de Russische Federatie. Dit leidt ontegensprekelijk tot de conclusie dat verklaringen niet volstaan en evenmin authentieke documenten en kopieën ervan in aanmerking worden genomen ter beoordeling van de waarachtigheid van het relaas, hetgeen strijdig is met de geest van het reeds

geciteerde Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, de artikelen 48/3 en 48/5 van de vreemdelingenwet en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, aldus verzoekende partij.

2.2.6.2. Waar verzoekende partij meent dat haar niet kan worden verweten niet op de hoogte te zijn over het actueel nog uithangen van de aanplakbiljetten, is de Raad van oordeel dat deze flagrante ignorantie wel degelijk de geloofwaardigheid van de door haar aangehaalde intense vrees voor haar leven ondergraft. Immers, eerder werd al benadrukt dat van een asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij gegronde inspanningen levert over het verloop van zijn moeilijkheden teneinde een doorwrochte analyse te kunnen maken van zijn actuele vrees voor vervolging in zijn land van herkomst. Het is dan ook niet ernstig te noemen dat verzoekende partij met foto's komt aandragen van enkele aanplakbiljetten, zonder ook maar enig idee te hebben wanneer deze foto's werden genomen en of de aanplakbiljetten nog steeds uithangen. Verzoekende partij kon niet eens meedelen wie deze – nochtans in haar ogen cruciale – foto's had genomen: *“Wie het genomen heeft weet ik niet. Ik weet wel wie het heeft doorgestuurd. Misschien heeft A. (...) het aan iemand gevraagd. Hij is een oude persoon. Het is ook niet uitgesloten dat hij zelf gefotografeerd heeft.”* (administratief dossier, stuk 4, CGVS verhoor 27/06/2011, p. 7). Voormelde desinteresse en de eraan gekoppelde onwetendheden ondermijnen verder de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas.

Bovendien kan aan privé-foto's geen enkele bewijswaarde worden toegekend daar deze mogelijk door enscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Verder stelt de Raad vast dat verzoekende partij in haar betoog niet verder komt dan het in de verzetten van de hospitalisering van A., die als enige de originele brief van de politie zou kunnen bemachtigen, en het uiten van frustratie over het niet in aanmerking nemen van officiële documenten uitgaande van de Russische Federatie. In dit opzicht dient erop te worden gewezen dat de motivering van de bestreden beslissing als een geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich deze beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de hierboven vastgestelde desinteresse en onwetendheden in hoofde van verzoekende partij betreffende de beschieting van haar huis, gecombineerd met het gegeven dat er ter staving hiervan enerzijds foto's werden neergelegd die de Belgische asielinstanties onmogelijk kunnen verifiëren en anderzijds een kopie werd bijgebracht van een brief uitgaande van de OVD – waarbij terecht werd opgemerkt dat, naast het feit dat aan fotokopieën geen bewijswaarde kan worden toegekend, documenten in de Russische Federatie bovendien ook nog eens gemakkelijk kunnen worden gekocht – dat verwerende partij ertoe noopt te besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoekende partij opgediste relaas. De Raad benadrukt nogmaals dat aan het attest van de OVD inderdaad geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend gelet op het feit dat het een fotokopie betreft, welke aldus gemakkelijk door knip- en plakwerk nagemaakt en vervalst kan worden (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Daar de bewijslast bij de verzoekende partij zelf rust, komt het haar toe bij onmogelijkheid tot het bekomen van het origineel door middel van A. zich te richten tot andere personen, eventueel tot een advocaat. De Raad wijst er evenwel op dat documenten slechts kunnen worden bijgebracht en aangehaald ter ondersteuning van een voorgehouden asielrelaas, doch niet vermogen een ongeloofwaardig relaas in zijn geloofwaardigheid te herstellen.

2.2.7. Daar waar verzoekende partij nog een uiteenzetting geeft over de materiële motiveringsplicht en van mening is dat verwerende partij naliet om effectief onderzoek te verrichten naar de kern van haar relaas, constateert de Raad dat dit verweer elke feitelijke grondslag mist. Uit wat voorafgaat blijkt immers duidelijk dat aan het asielrelaas, waarop verzoekende partij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, om zorgvuldig en extensief uiteengezette redenen geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekende partij. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15

december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, *Parl. St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder de noodzaak van het bewijs van een "individuele" dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoekende partij enig verband met hun concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109).

Verzoekende partij schetst hiervoor opnieuw het juridische kader, refereert onder meer aan rechtspraak van de Raad van State en benadrukt dat haar identiteit niet wordt betwist, waarna zij de aandacht vestigt op het feit dat de noordelijke Kaukasus al jarenlang het strijdtoneel vormt van een internationaal bekend, binnenlands gewapend conflict dat volgens haar wel degelijk ressorteert onder artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Het conflict in Ingoesjetië, verergerd sinds 2007, wordt door verschillende mensenrechtenorganisaties als een burgeroorlog bestempeld. Verzoekende partij erkent dat er voornamelijk moordaanslagen plaatsvinden tegen "*high profile functies*", maar stelt onder verwijzing naar rapporten van Wikipedia en Human Rights Watch dat ook de gewone burger onmiskenbaar een ernstig risico loopt op schade door dit interne conflict (bijlagen K1 en K2). Drie andere rapporten van Human Rights Watch (bijlagen O, P en Q) en tevens de door verwerende partij vergaarde informatie uit de "*Subject Related Briefing*" over de veiligheidssituatie in Ingoesjetië bevestigen dat de politieke instabiliteit sinds 2007 toeneemt. Daarnaast refereert verzoekende partij nog aan talloze andere bronnen, zijnde het Institute for War and Peace Reporting (bijlage M), artikelen verschenen in de Eurasia Daily Monitor (bijlage A, B, C, D, E en F), artikelen uit The Guardian (bijlagen H en J1), een artikel gevonden op kavkazceer.com (bijlage J2), opnieuw een essay van Wikipedia (bijlage L), een artikel geplukt van de website van Radio Liberty (bijlage G) en enkele korte artikelen van de website ingushetia.org (bijlage R). Tevens maakt verzoekende partij melding van het reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken voor Ingoesjetië, dat het meest strikte niveau voorschrijft: "*alle reizen worden afgeraden*". Deze veelheid aan bronnen bevestigt dat er voor verzoekende partij zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstig schade zou lopen.

De Raad wijst er evenwel op dat met het louter aanbrengen van globale rapporten en artikelen die gewag maken van veiligheidsincidenten en mensenrechtenschendingen – een situatie die door verwerende partij overigens niet wordt ontkend – verzoekende partij niet aantoonst dat er heden in Ingoesjetië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er dientengevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. Uit de reeds vermelde "*Subject Related Briefing*" (administratief dossier, stuk 9, landeninformatie), die inhoudelijk verwijst naar tal van objectieve bronnen, blijkt dat Ingoesjetië weliswaar niet vrij is van problemen, maar dat gewone burgers er door het gerichte karakter van de gevechtshandelingen – zowel van de zijde van de rebellen als van de autoriteiten – en het beperkte karakter van de grootschalige acties niet op "*veralgemeende wijze*" het slachtoffer worden van daden van willekeurig geweld in het kader van de gewapende strijd tussen rebellen en ordediensten. De motivering van verwerende partij dat er in de huidige situatie in Ingoesjetië voor burgers niet kan worden gesproken over een reëel risico ingevolge een binnenlands gewapend conflict wordt geenszins weerlegd door het louter verwijzen naar de algemene onveiligheidssituatie in Ingoesjetië en de er nog steeds aanwezige schending van de mensenrechtenschendingen.

Waar verzoekende partij nog een negatief reisadvies weergeeft, wijst de Raad erop dat een dergelijk advies gericht ten aanzien van toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn, niet zonder meer kan worden doorgetrokken voor personen zoals verzoekende partij die wel de nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn. Het negatieve reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken is irrelevant daar het slechts een algemene strekking kent en bedoeld is om een globale situatieschets te geven voor reislustige bezoekers van het betrokken land (RvS 25 september 2007, nr. 174.848; RvS 26 oktober 2007, nr. 176.206), zonder te kunnen worden gekwalificeerd als een indicatie voor het bestaan van een situatie van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat dit beginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 8 en 9) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 27 juni 2011 de kans kreeg om haar

asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft haar asielaanvraag op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.9. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd en de nieuwe gegevens hieraan geen afbreuk doen, doch in tegendeel, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Het argument met betrekking tot de schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.2.10. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT